

nemlig Amerika og Sverige, nævnte den høitærede Finantsminister ogsaa i Gaar et Exempel her fra Landet, et Exempel, som jeg tror han særlig rettede mod mig, da han berørte de berømte 30 Mill., hvor den høitærede Minister gjorde opmærksom paa, at vi dengang havde under — efter hans Anskuelse — noget lignende Forhold, vedtaget en Formue- og Veilighedsstat. Jeg er nu tilbøielig til at tro, at den høitærede Finantsminister har Ret i den Kritik, han gav af vor Holdning i 1876. Jeg kan forsikre den meget ærede Finantsminister, at jeg allerede dengang var i høj Grad i Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt, og aldrig saa snart havde jeg gjort det, før det blev mig klart, at det ikke var godt gjort, og jeg lovede mig selv ikke at gøre det mere, det med de 30 Mill. — Noget, jeg trofast har holdt siden den Tid. Men jeg vil gøre opmærksom paa, at der er nogen Forskjel paa det, der skete for en 13—14 Aar siden, og det, der nu foreligger. Der var dengang med de 30 Mill. en bestemt Angivelse af, hvad de skulde bruges til; det er altid en Forskjel, det foreligger ikke her; her er hele Spørgsmaalet under Diskussion, det er en meget væsentlig Forskjel; men derved vil jeg ogsaa sige, at vi havde dengang en Tillid til Finantsministeren, som ikke i samme Grad kan være tilstede nu. Jeg siger ikke hermed til den almindelige Tillid, som vi Allesammen havde til den høitærede Finantsminister om, at de Penge, som gik ind i Statskassen, ikke derved gik ud af vor Raadighed. Den Selvhjælp, som senere er opfundet fra Ministeriets Side, var ikke opfundet dengang, og jeg er overbevist om, at heller ikke den høitærede Finantsminister dengang havde tænkt paa denne Grund til at nære Mistillid til den meget ærede Finantsminister. Men ved Siden deraf tiltaar jeg, at jeg for mit Vedkommende havde en Slags mere personlig Tillid til den høitærede Finantsminister. Jeg sagde til mig selv som saa: hvis det ikke er rigtigt, at vi gik ind paa de 30 Mill. Kr., kunne vi nok stole paa, at Finantsministeren med sin store embedsmæssige Forstand paa disse Sager vil sørge for, at der ingen Ulykke sker paa dette Punkt, og hvis Enden derpaa blev, at der herten kom Noget ud af Formue- og Veilighedsstat eller af de 30 Mill. Kr., saa vilde jeg — det var jeg enig med mig selv om — bære det med Taalmodighed. Det har vi vist sig, at den høitærede Finantsminister ikke har stiftet den Tillid, som jeg havde til ham i 1876. De vægtige Argumenter, som fra den meget ærede Finantsministers og hans Venners Side dengang bleve anførte mod at føre Skatteindernes

Penge ind i Statskassen, naar der ikke er nogen paatrængende Brug for dem, disse vægtige Argumenter have haft en stor Betydning for min Stilling siden til Stats-spørgsmaal. Jeg holder fast ved det, som den høitærede Finantsminister dengang sagde mod Folkethinget, det er nu blevet saa stærkt hos mig, at jeg i Dag er saa heldig stillet, at jeg nu, da den meget ærede Finantsminister snubler over den samme Sten, som laa i Veien for Folkethinget dengang, er i Stand til at støtte ham. Den høitærede Finantsminister kan nu rolig have samme Tillid til mig, som jeg for 13 Aar siden havde til ham, med Hensyn til, at der ikke maa komme flere Penge ind i Statskassen end der er høist nødvendigt. Om nu den høitærede Finantsminister sætter Pris paa denne Støtte, veed jeg ikke, i al Fald tror jeg ikke, at han i Diebliffet er tilbøielig til at udtale noget Saadant. For 13 Aar siden sagde jeg heller ikke Noget om denne Tillid til Finantsministeren, som jeg siger nu, men det kan jo tænkes, at naar vi igjen om andre 13 Aar tale med den høitærede Finantsminister, og der ikke til den Tid er kommet Mere ud af Brændevinsloven og Olfatten, end der i de foregaaende 13 Aar er kommet ud af Indtægts- og Formuestaten, han da vil komme herved i Thinget og mindes disse Forhandlinger, og det kan da tillige tænkes, at den høitærede Finantsminister omtrent vil sige jaaledes, at det i Vinteren 1890 stillede sig noget eiendommeligt, det var en meget streng Valgvinter, der maatte fra Ministeriets Side noget alvorligt til, og Ministeriet kom derfor ind paa disse noget eventyrlige 8 Mill. Jeg kunde da tænke mig til, at den høitærede Minister kunde være i Humør til at bemærke: men ganske vist havde jeg nogen Tillid til, at Folkethinget vilde stille sig paa et realistisk Standpunkt, det samme realistiske Standpunkt, jeg stillede mig paa i 1876. Men ved Siden af alt dette er der jo en Ting, som vi ikke maa glemme, og det er, at vi siden den Tid have opfundet dette Princip om den provisoriske Anvendelse af Statskassens Midler. Dette maa jo dog altid gøre nogen Forandring i vor Opfattelse og meget styrke de Betæneligheder, vi ogsaa af andre Grunde kunde have mod denne Stat. Det er ganske klart, at naar vi ere indrettede jaaledes med Statskassen, at Ministeren tapper ud af den ene Ende, vilde det være høist letindigt, om vi samtidigt ligesaa hurtig fyldte i fra den anden Ende, det vilde være „en Hjælp til Selvhjælp“, der ikke vilde være lidet ud over de rimelige Grændser for dette Princip, men jeg kan godt for-